

det kan jo ikke undre, at det kan være vanskeligt for en Lægmand. Ministeren har kunnet drøfte Sagen med de bedste sagkyndige og har maattet give blank op, om jeg saa maa sige, og henvise Spørgsmaalet til en Kommission. Jeg saa nu hellere, at Rigsdagens Medlemmer tog Stilling til denne Sag, og jeg maa meget beklage, at den for anden Gang kommer til dette høje Ting, uden at det egentlig er muligt for Medlemmerne at faa Lejlighed til en indgaaende Behandling af Spørgsmaalet. Da vi sidste Gang havde Sagen til Behandling her i Aaret 1912, maatte vi gøre den færdig paa 10 Dage, og der er vel ikke nogen synderlig Udsigt til — jeg havde nær sagt, jeg vil ikke haabe det —, at vi faar længere Tid dertil denne Gang.

Paa det nuværende Tidspunkt at komme ind paa en indgaaende Drøftelse af alle de forskellige Spørgsmaal eller Forslag, der er stillede, finder jeg ikke nogen Anledning til. For øvrigt er der jo ogsaa af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) gjort saa udmærket Rede for alle disse Forslag i økonomisk Henseende, og selv om jeg ikke kan slutte mig til det ærede Medlems Syn paa de forskellige Forslag, skal jeg paa det nuværende Tidspunkt lade dette ligge. Det vil dog neppe være muligt at naa til en Drøftelse af alle Forslagene i det kommende Udvalg; vi maa vist nærmest foretrække at holde os til de tre, som kommer fra Folketinget efter tredje Behandling der. Jeg skal da først nævne Regeringsforslaget, der mener, at vi skal lukke ved Hvide Sande og aabne ved Gødelen, og som saa for øvrigt henviser Spørgsmaalet til en Kommission. Jeg ved ikke, om det overhovedet er muligt fra det Tidspunkt, hvor vi kan vente her fra Rigsdagen at blive færdige med det Spørgsmaal, og saa til Efteraaret at grave igennem ved Gødelen. Det forekommer mig, at jeg i det Materiale, som det har været nødvendigt at gennemløbe for at sætte sig nogenlunde ind i denne Sag, har set, at man skulde begynde allersenenest i Slutningen af Maj Maaned, og vi er nu allerede i de første Dage af Juni. Hvis det derfor nu er for sent at begynde, falder Forslaget ganske bort af sig selv, og det samme maa egentlig blive Tilfældet med det Forslag, som er stillet fra Socialdemokraternes Side, og som ogsaa forudsætter en Lukning af Hvide Sande og en Aabning ved Gødelen. Jeg maa maaske med det samme sige, hvad jeg kom til at tænke paa ved

at høre det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds' Foredrag. Det ærede Medlem sagde, at man maatte jo gaa ud fra, at det midlertidige Udløb, der skulde aabnes, naar Hvide Sande skulde lukkes, kom til at ligge paa et saadant Sted, at man var sikker paa, at det ikke udvidede sig. Og saa sagde det ærede Medlem, at man havde den Erfaring, at jo længere man kom Nord paa, desto mere udvidede Løbet sig, men jo mere man kom Syd paa, desto mere tilbøjeligt var Løbet til at tilsandne. Denne Udtalelse kommer jeg til at tænke paa; thi hvis man ved at lukke Hvide Sande og ved midlertidigt at aabne ved Gødelen risikerede, at Forholdet blev det, at dette Udløb ved Gødelen under den midlertidige Aabning udvidede sig, saa vi fik et nyt Hvide Sande, saa var vi jo vel rejst. Jeg saa i det ærede Medlems Udtalelse en vis Bekymring for, at noget saadant kunde ske. Det ærede Medlem vilde altsaa have en vis Garanti af Sagskundskaben for, at naar man lukkede ved Hvide Sande, var man sikker paa, at det, der var sket ved Hvide Sande, ikke gentog sig der, hvor man nu aabnede midlertidigt. Dette Spørgsmaal vil det selvfølgelig have den allerstørste Interesse at faa rigtig klaret, naar vi kommer ind i Udvalget; og jeg er egentlig glad ved, at det er kommet frem. Thi det vilde dog være noget af det værste, man kunde tænke sig, at vi fik lukket ved Hvide Sande for at komme til et nyt Hvide Sande. Men hvis nu denne min Betragtning, at man ikke kan aabne ved Gødelen, er rigtig, saa bliver der egentlig ikke andet tilbage end at retablere de nuværende Moler; thi det er en absolut Nødvendighed; man kan ikke lade dem ligge, som de er nu. Hvis man gør det, risikerer man jo det, som man frygter mest af alt, nemlig en Oversvømmelse. Men naar jeg nu har gennemgaaet alt det Materiale, som det har været nødvendigt at gennemgaa for at danne sig en Mening om Sagen, finder jeg ogsaa stadig Udtalelser, som støtter den Opfattelse, at Hvide Sande-Udløbet er det bedste Sted for en god Afvanding af Arealerne ved Ringkøbing Fjord. Jeg erindrer endnu saa tydeligt fra vore Udvalgs møder i 1912, hvad der blev drøftet den Gang, og jeg erindrer netop en Udtalelse af Vandbygningsdirektøren, som lød saaledes: Hvide Sande er det ideelle Sted. Jeg har endnu ikke hørt nogen rokke ved denne Udtalelse. Forsøgene ved Hvide Sande har godtgjort det, og Ministeren udtalte ogsaa ved Fremsættelsen af Lov-